

Benedek Elek:
TAMÁS KOCSIS.

Egyszer volt egy szegény ember, s annak egy fiacskája. Még öbéli volt a gyermek, meghal a szegény ember, meg a felesége, s árván maradt a fiúcska, apa nélkül, anya nélkül, minden nélkül.

A falubeliek adtak neki ételt-italt, dajkálták Isten nevében. Hanem mikor kilenc esztendő volt a fiú, akkor már meg tudta gondolni, hogy két kezével is megkereshetné a kenyerét.

Elbúcsúzott hát a falubeliectől s indult torony irányában, hogyha valahol szolgálatot talál-na.

Még túl sem volt a falu határán, találkozik egy gazdaemberrel s ez kérdi tőle:

– Hova, merre, fiacskám?

Mondja a fiú:

– Én bizony szolgálatot keresek, bátyámuram.

– No, ha szolgálatot keresel, jó, hogy találkozunk, mert én meg szolgát keresek. Gyere fiam, szegődj be hozzám, csak egy öreg anyám van, senki más nincs a háznál s aztán nálam csak három nap egy esztendő.

Megörült a fiúcska, ment a gazdaemberrel, azt sem kérdezte, hogy mi lesz a bére. No de a gazdaember megkérdezte:

– Ha aztán, édes fiam, mi bért adjak egy esztendőre?

Azt mondja a gyermek:

– Ne adjon nekem semmit, bátyámuram, csak étel, italom legyen elegendő, holtig elszolgálom én kigyelmednél!

– Jól van! – gondolta magában a gazdaember s közben szépen hazaértek. Mondja otthon az édesanyjának:

– No, öreg szülém, fogadtam szolgát.

Megnézi az öregasszony a fiút s azt mondja:

– Bizony nem szolgát fogadtál te, édes fiam, mert ez a gyermek még előbb utóbb urad lesz neked.

– Ugyan bizony, édes szülém – mondja a gazdaember –, mit gondol kigyelmed, hogy ez a szegény gyermek, akinek sem apja, sem anyja, semmiféle nemzetsége, az én uram legyen valaha!

– Jól van, jól – dünnyögött az öregasszony –, majd elhiszed, ha meglátod.

Tovább ezt a beszédet nem folytatták, leültek az asztalhoz, adtak a gyermeknek ételt, italt, elegendőt, hanem (úgy láttam, mint ma) annyit megevett, hogy három nagy ember sem ehetett volna többet.

Mikor a vacsorának vége volt, kérdi a gazda:

– No, édes fiam, eszel-e még?

– Nem én, gazduram, mert én hál' Istennek, jóllaktam, ha még volna, beraknám.

– No bizony, ha beraknád, csak egyél, fiam, én nem sajnálom? Ugye, kend sem, édes szülém?

– Nem, fiam, nem – mondta az öregasszony s tett az asztalra túrót, szalonnát, ropogós cipót s minden jót, ami volt.

Mind egy falatig megette a gyermek, amit elejébe raktak.

– No fiam, eszel-e még? – kérdezte a gazda.

– Nem, gazduram, nem. Hál' Istennek, jóllaktam, s ami volt, mind beraktam.

– Hát ha jóllaktál, feküdj le!

Lefeküdt a gyermek, de már pitymallatkor föl is keltette a gazda s vitte ki a mezőre kapálni. Beleállította egy földbe s mondta neki:

– Kapálj fiam, amíg látsz, estig haza se jöjj!

Hát hiszen kapált is a fiú, de annyit, hogy negyven ember sem kapálhatott volna többet. Kimegy este a gazda, nézi, hogy mit csinált a fiú s szemé-szája tátva maradt a nagy csodálkozástól.

Mondta is otthon az édesanyjának:

– No, édes szülém, nem hiába eszik sokat ez a gyermek, de bizony sokat is dolgozik.

Aközben elmúlt három nap, kitelt az esztendő s kérdi a gazda:

– Hát fiam, mit gondoltál, itt maradsz-e nálam még egy esztendőre?

– Itt biz' én, édes bátyám-uram, ha kigyelmed is úgy akarja.

– Jól van fiam, csak maradj, de mondd meg, mi bért kívánsz, hogy aztán a végén meg ne bánd.

– Ne féljen, gazduram, nem kell semmi, csak ételem, italom legyen elegendő.

Ott maradt a második esztendőre is s az is csak elmúlt hamarosan. Akkor megint mondja a gazda:

– No fiam, kitelt az esztendő, itt maradsz-e nálam, vagy tovább még?

– Nem megyek én semerre, gazduram, ha kigyelmed is, meg öreganyám is úgy akarja.

– Csak maradj édes fiam, én nem bánom, hanem mégis mondanád meg, mi bért kívánsz, mert mi bizony nem kívánjuk ingyen szolgálatodat.

Ismét csak azt mondta a gyermek:

– Nem kívánok én semmit, csak ételem s italom legyen elegendő – s ott maradt harmadik esztendőre is.

Hanem mikor a harmadik esztendő kitelt, mégis meggondolta magát, hogy ő már fickó legény is már vagy mi, nem ülhet ő mindig egy helyben, elmegy tovább szerencsét próbálni.

Kérdi utolsó este a gazda:

– No, fiam, mit gondoltál, itt maradsz-e jövő esztendőre?

Felelte a fiú:

– Majd megmondom, gazduram, ha jóllakom.

Mondja a gazda az anyjának:

– Ennek a mi szolgánknak adjon jó vacsorát, édes szülém, mert úgy vettem észre, hogy nem akar itt maradni. Nekem azt felelte, hogy csak akkor mondja meg, ha jóllakott.

Bezzeg, hogy adtak neki jó vacsorát. Felraktak az asztalra minden jót, ami volt. Jóllakhatott volna egy vendégsereg. Mikor aztán a vacsorának vége volt, kérdi az öregasszony:

– Hát édes fiam, mit gondoltál, elmegy-e tőlünk, vagy itt maradsz?

Mondta a fiú:

– Ne haragudjék, lelkem, öreganyám, de több esztendőre nem maradok itten. Elmegyek, hogy lássak országot, világot.

– Jól van – mondta az öregasszony –, eredj, édes fiam, szerencse kísérjen minden utadon. De már most csakugyan mondd meg, mit fizessünk három esztendei szolgálatodért?

– Ne fizessen semmit, lelkem, öreganyám, ételem, italom volt itt elegendő, egyéb nem is kellett.

– De én nem kívánom ingyen való szolgálatodat – mondta az öregasszony.

– Adok minden napra legalább hét garast, fogadd el szívesen.

Ott mindjárt ki is számolták, hogy kilenc napra hány garas jár. Úgy számították, hogy hatvanhárom garas. Hát éppen jól számították!

Lefizették a hatvanhárom garast, adtak neki egy bivalybőr-nadrágot is s azzal útnak eresztették.

Elindult a legény, (mert most már jó nagy legényecske volt) ment hetedhét ország ellen, egyenesen Magyarország kellős közepébe.

Hét napja ment már s nem talált útjában sem falut, sem várost, csak hetedik nap este ért egy rengeteg nagy erdőbe. Ottan nagy fáradtan lefeküdt egy fa alá s elaludt.

Hát azon az éjen azt látta álmában, hogy azon az úton, amelyen elindult, vissza ne menjen, mert hogyha visszamegy, elveszti hatvanhárom garasát, de még a bivalybőr nadrágját is. Csak menjen előre, keresztül a nagy erdőn, s ha kiért az erdőből, forduljon jobb kézre, balra a világért se. Ottan majd lát egy királyi palotát, menjen oda egyenesen, felfogadják bizonyosan, mert éppen most halt meg a király parádés kocsisa.

Indult egyenest a király palotájához. Ott a kapu előtt megállott s kérdi az istrázsát, hogy van-e szüksége a királynak szolgára.

– Bizony van, öcsém – mondta az istrázsa –, éppen jókor hozott a szerencse, mert a király most csapta el a parádés kocsisát.

Fölmegy a palotába, ottan bevezetik a király színe elé s elmondja, hogy hallott, amit hallott, fogadja fel őt a király parádés kocsisnak, bizony nem bánja meg.

– Jól van, fiam – mondta a király –, látom, hogy szemrevaló legény vagy, de tudsz-e bänni lóval?

Feleli a legény:

– Nem igen próbáltam, felséges királyom, de most megpróbálom.

Hát a király felfogadta, levitte mindjárt az istállóba s ott azt mondta a legöregebb kocsisnak, hogy míg ez a legény belétanul, addig csak ő legyen a parádés kocsis. Ennek az új kocsisnak pedig a legalávalóbb lovakat adják a kezére, hadd lám, mire tud menni azokkal.

Mindjárt kezére adták a leg alábbvaló lovakat, a hozzávaló szerszámokat, keféit, vakarót s mindent.

De hogy szavamat össze ne keverjem, minden kocsisnak külön istállója volt s egy-egy kocsisnak három szál gyertyát adtak éjszakára. A többi kocsis mind meggyújtotta estére a gyertyákat, de az új kocsis nem s mégis oly világosság volt az ő istállójában, hogy nem győztek csudálkozni a legények: miféle mestersége lehet az új kocsisnak.

Mindjárt összesúgtak-búgtak a cselédek, hogy bizonyosan összegyűjti a gyertyákat s jó pénzért eladja. Fel is ment a legöregebb kocsis a királyhoz s jelentette, hogy az új kocsis nem lehet becsületes jó legény, mert soha egy szál gyertyát sem gyújt meg s mégis rettentő világosság van az istállójában.

– Hm – gondolja a király –, ezt már csak megnézem, hogy mi lehet. – Lemegy éjszakának idején az istállóba s hát csakugyan olyan világosság van ott, hogy majd megvakult belé, pedig egy szál gyertya sem égett.

De volt, ami volt, csudálatos ebben, csak akkor ámult-bámult igazán a király, mikor a lovakat látta. Szebb volt egyik a másiknál, ragyogott a szőre valamennyinek. Megy a többi istállóba, nézi ott is a lovakat s hát az kutyának való mind.

Hej, mérgeződött a király, hiszen csak még egy rossz szót halljon erre a legényre. Amennyi lova volt, mind az ő kezébe adta s most már csakugyan megtette parádés kocsisnak.

No, telik, múlik az idő. Mondja egyszer a király a feleségének:

– Hallod-e, feleség, befogatok a parádés kocsissal, hadd lám, mit tud.

– A bizony jó lesz – mondja a királyné –, próbáljuk meg.

Egyszeribe leküldik az inast az istállóba, üzenik a kocsisnak: fogjon be hat lovat a parádés hintóba.

– Jól van – veti vissza a kocsis –, tudtam én azt már előtted.

Visszamegy az inas s jelenti a királynak, hogy a kocsis milyen gorombán felelt. Nagy haraggalmondotta: jól van, tudtam én azt már előtted.

– Hadd haragudjék – mondta a király –, majd megbékél a maga kenyérére.

Aközben a kocsis kihúzza a hintót a szin alól, megvizsgálja a kerekeket, kerékszöveget, tengelyt s mindent. Aztán kivezet az istállóból hat aranszörű paripát. Hanem az ilyen-olyan adta legénye mind a hat lovat megfordítva fogta be.

Látja ezt a király az ablakból, megcsóválja a fejét, hívja a királynét is, hadd nézze, mit csinál az ő legényük.

– Bolond ez a legény, feleség – mondja a király.

– Hadd csináljon úgy, amint tetszik neki – mondja a királyné –, majd meglátjuk, hogy indítja el így a lovakat.

Azzal lementek, felültek a hintóba, egy szót sem szóltak a kocsisnak, csak várták, hogy mit csinál.

Hát bizony az azt csinálta, hogy felszökött a bakra, kieresztette az ostorát, nagyot rittyentett, hogy zengett belé az udvar, s uccu neki! – kitáncolt a hat ló az udvarból olyan módosan, mintha csak fejfelé előre lettek volna fogva. Ahogy a kapun kiértek, repültek a hintóval sebes szélnél sebesebben.

De bezzeg megcsodálta ezt mindenki, aki látta. Nagy híre ment a kocsisnak mindenfelé s örült a király is, hogy neki olyan kocsisa van, milyen nincs több kerek e világon. Ahogy hazajertek, a király nagy örömeben egy véka aranyat ajándékozott a kocsisnak. A királyné pedig azt mondta, csak menjen fel hozzá reggel a palotába, majd ő is megajándékozza valamivel.

Fölmegy reggel a kocsis a királynéhoz s a királyné adott neki három aranyhajszálat s azt mondta:

– Tedd el, fiam, ezt a három hajszálat s vigyázz jól rájuk, mert ezek neked mindig igazat jelentenek, ha nem tudnád, hogy mit cselekedjél.

Megköszöni az ajándékot illendőképpen, azzal lemegy az istállóba.

Hát egyszer csak megy az inas az üzenettel, hogy fogjon be mindjárt, azt parancsolja a királykisasszony.

Befog a kocsis éppen azon módon, mint azelőtt való nap s meghordozza a királykisasszonyt is. Mikor visszajertek, kérdi a király:

– No, édes leányom, hogy esett a kocsikázás?

– Jól esett, édesapám – felelt a királykisasszony –, csak azt szeretném tudni, hogy mi a neve a kocsisunknak.

A királykisasszony kérdésére a király így válaszolt:

– Én csak annyit tudok, lányom, hogy a kocsisunkat Tamásnak hívják; a másik nevét biz' én nem kérdeztem, mikor beszegődött.

– No hát ha nem tudja, édesapám, akkor adok én neki nevet. Legyen az ő neve Oktondi Tamás, mert ilyen bolondul még sohasem láttam bánni lóval, pedig már sok kocsis megfordult az udvarunkban.

Jól van, ez ennyiben marad.

Másnap reggel kimegy Tamás az udvarra, az istálló előtt egyet-mást eltisztogat, seperget. A királykisasszony ott könyökölt az ablakban s lekiált onnét:

– Tamás!

Néz Tamás erre, arra, mindenfelé s nem lát senkit.

Lekiált a királykisasszony másodszor is:

– Tamás!

Tamás csak néz mindenfelé, hogy ugyan ki szólítgatja őt, de nem látott egy lelket se.

Harmadszor már azt kiáltja a királykisasszony:

– Oktondi Tamás!

Most már Tamás egyenest az ablakra nézett s úgy a királykisasszonyon felejtette a szemét, hogy az csak elfehéredett, mint a fehéritett vászon s mindjárt visszahúzódott az ablakból.

Még abban az órában halálos beteg lett a királykisasszony. Hanem, hogy mi okozhatta hirtelen nagy betegségét, a leghíresebb doktorok sem tudták kitalálni. Eleget faggatta a király, s a királyné:

– Minek vagy a betegje, édes lányom.

De a királykisasszonynak a szavát sem lehetett venni, csak fehéredett, hervadozott szegény.

Volt az udvarban egy öregasszony, aki még a királynak volt a dajkája. Ez az öregasszony egyszer bemegy a királyhoz s mondja:

– Felsőleges királyom, életem, halálom kezembe ajánlom, én azt gondolom, hogy a királykisasszony meg nem gyógyul addig, míg annak a felesége nem lesz, akit szeret.

Mondja a király a feleségének, hogy mit hallott az öregasszonytól, hátha igaza lesz.

– Biz az igaz lehet, édes lelkem-uram – mondja a királyné.

Vallatóra fogták mindjárt a leányt. Kérdezik, faggatják, de a királykisasszony nem vallotta meg.

Búsult a király s a királyné. Sírás volt éjjelük-nappaluk, hogy ím, most kifognak egyetlen leányukból. Összehívták, valahány bölcs ember volt az egész országban, hogy ezek adjanak tanácsot.

Összejöttek öreg bölcs emberek, táltosok, jóvendőmondók, éjjel-nappal tanakodtak, s egy sem tudta kitalálni, hogy kit szerethet a királykisasszony.

Újra bemegy az öregasszony a királyhoz s mondja:

– Felsőleges királyom, az a sok bölcs ember hiába tanakodik, mert úgysem találják ki, hogy kit szeret a királykisasszony. Én azt tanácsolom felségednek, hogy öntessen egy arany-tulipántot, azt tegye ki az udvar közepén egy asztalra, sétáltassa el a tulipánt előtt, ahány legény van az udvarában. Amely legény előtt kinyílik a tulipánt, annak a betege a királykisasszony.

– Jól van – mondja a király –, nem hinném, hogy így legyen, de megpróbálok

Még aznap öntetett egy arany tulipántot, az udvar közepén kitette egy asztalra, azzal elrendelte az udvarbeli legényeket mind, hogy sétáljanak el a tulipánt előtt.

Ottan sétáltak minden rendű s rangú legények, úrfiak s cselédek s hát, amint Tamás kocsis elsétált a tulipánt előtt, abban a szempillantásban kinyílik.

Hej, uram, teremtőm, szörnyű haragra gerjedt a király! Hogy az ő leánya egy kocsislegény felesége legyen! Ment föl a palotába s kérdezte a leányát.

– Lányom, édes lányom, igaz-e, hogy Tamás kocsist szereted?

Felelte a királykisasszony:

– Igaz, igaz, lelkem, édesapám!

– No hát inkább halj meg! – mondta szörnyű haraggal a király –, de meghal az a hitvány kocsislegény is.

Hiába sírt, rítt a királyné, hiába könyörögtek az udvarbeli fő-főemberek, szörnyű haragjában elevenen befalaztatta egyetlen leányát s hívatta a hóhért, hogy Tamás kocsist akassza fel.

No, hanem Tamás is észrevett valamit. Amíg elékerült a hóhér, elillant az udvarból. Ment szegény feje, azt sem tudta merre, tele volt a szíve nehéz búbánattal, mert ő is szerette a királykisasszonyt.

Mindig azon tűnődött, azon búslakodott, hogy tudja kiszabadítani a királykisasszonyt szörnyű sírjából.

Ment, mendegélt s beért egy rengeteg nagy erdőbe s ottan talált egy kicsi házat. Benéz oda, vajon ki lakik ott. Ott bizony egy öregasszony lakott. Köszönt illendőképpen:

– Adjon Isten, jó estét, öreganyám!

– Adj Isten, édes fiam, hol jársz itt, ahol a madár sem jár?

– Hej, lelkem, öreganyám – mondja Tamás –, én halál ellen bujdosok.

Azzal elmondja az ő szomorú történetét.

Azt mondja az öregasszony:

– Ne búsulj fiam, nesze, adok neked egy kalapácsot, ez majd ez majd összerontja azokat a kőfalakat. Neked csak azt kell mondani: üssed, verjed, kalapácsom! Egyéb gondod ne legyen. Hanem előbb menj el még a nénémhez, nem messze lakik innét, az is ad valamit.

Megköszönte Tamás az öregasszony nagy jó indulatját s ment a másik öregasszonyhoz. Annak is elpanaszolta az ő szomorú történetét s ez az öregasszony adott neki egy arany vesszőt, azt mondta:

– No, fiam, akárhol jársz, hegyen, rónán, ha bajba kerülsz, csak sújtsd meg ezzel a vesszővel a földet s mindjárt akkora víz fakad a helyén, akárcsak a Duna. Hanem most menj el a nénémhez, aki nem messze lakik innét, az is ad valamit.

Ment egyenest a harmadik öregasszonyhoz, de már annak a házat egy hétfejű sárkánykutya őrizte. Ahogy meglátja Tamást, neki ugrik, de áldott szerencséjére, észrevette az öregasszony s kikiált az ablakon:

– Kuss, hogy a farkasok egyenek meg! Nem látod-e, hogy szegény vándorló legény?

A kutya egyszeribe megjuhászodott s Tamás bement a házba.

– Ne is mondd, hogy miben jársz – fogadta az öregasszony – tudom, hogy a húgom igazított ide. Azt is tudom, hogy halál ellen bujdosol. Hát csak ne búsulj, édes fiam. Adok neked egy kardot s ennek csak azt kell mondani: Kard, ki a hüvelyből! S ha annyi ellenség támad is rád, hogy ég s föld bele feketedik, akkor is megvéd ez. Most pedig fordulj vissza, fiam. Ha jól sietsz, a királykisasszonyt még életben találod.

Megfordult Tamás, szaladt vissza. Mire éjfél ütött az óra, odaért ahhoz a tornyocskához, amelyikbe a királykisasszonyt falazták. Szólt mindjárt a kalapácsnak:

– Üssed, verjed, kalapácsom, hogy reggelre egy kő se maradjon a másón s mondd meg a királykisasszonynak, hogy jöjjön utánam. Elmentem erre s erre, rengeteg erdőbe, ottan majd megtalál egy öregasszonynak a házában.

Azzal Tamás, hogy a strázsák észre ne vegyék, visszafordult a rengeteg erdőbe, a kalapács pedig szétverte a tornyocskát s megmondta a királykisasszonynak, hogy mit üzent Tamás. Mire hajnalodott, a királykisasszony ott volt az öregasszony házában.

– Hej! Istenem! – volt öröm!

Az ám, de reggel, mikor felébredt a király, kinézett az ablakon s látja, hogy híre-pora sincs a tornyocskának. Összehívhatja nagy haraggal az udvarbélieket. Vallatja, hogy ki szabadította ki a királykisasszonyt. De vallathatta, nem látott, nem tudott senki semmit. Ekkor eléállott egy jövendőmondó s azt mondta:

– Felséges királyom, ez a Tamás mestersége, más ezt nem tehetné. De mondom is felségednek, hogy ezzel a legénnyel ki ne kössön, mert ha az egész ország népével ellene megy is, akkor sem bír vele. Meglátja felséged, hogy előbb-utóbb ő lesz az úr ebben az országban.

Hiszen egyéb sem kellett a királynak. Hogy ő ne bírjon egy hitvány kocsislegénnyel! Mindjárt trombitát fúvatott, dobot veretett, s indult nagy sereggel Tamás után.

Éppen a rengeteg erdő szélén sétált Tamás a királykisasszonnyal. Hát egyszerre rettenetes nagy porfelleg kerekedik, de akkora, hogy hegyet, földet, mindent beborított.

– No, édes lelkem – mondja Tamás a királykisasszonynak –, most már mit csináljunk? Fussunk vagy elbújunk? Látod-e, jön az apád szörnyű nagy sereggel.

– Bújunk el, bújunk el! – mondta a királykisasszony.

Hanem Tamás egyet gondolt s azt mondta: Ó bizony nem bújik el, nem fél ő két ország népétől sem.

Ahogy közeledett a király a sok katonáival, megsújtotta a földet arany vesszejével s hát egyszerre akkora folyóvíz hasadt ki a földből, akárcsak a Duna, még annál is nagyobb.

Azzal leültek a folyóvíz partjára s Tamás átkiabált a katonáknak:

– No, gyertek, ha tudtok!

Hiszen általmenni nem tudtak, de bezzeg lőttek puskával, ágyúval, csak úgy füttyölt a fejük fölött a szörnyű sok golyóbis.

De most már Tamás sem vette tréfára a dolgot. Szólt a kardjának:

– Kard! Ki a hüvelyből! Vágjad, ahol éred! Csak a királyt ne bánts!

Ím, lássatok csudát! Általröppent a kard a széles folyóvízen, aprította a katonákat, mint a torzsát. Jó, ha maradt kettő-három hírmondónak a királyon kívül.

Mikor a kard visszaröppent, Tamás fölvette az aranyvesszőt, azzal a folyóvíz összecsapódott, eltűnt, mintha nem is lett volna. Tamás a királykisasszonnyal szépen elsétált a királyhoz. De bezzeg könyörögött a király, hogy hagyja meg legalább az ő életét, ha már elpusztította sok szép katonáját.

Azt mondotta Tamás:

– Aki az édes leányát négy fal közé temetteti, kegyelmet nem érdemel.

– Hát te mit mondasz? – kérdezte a királykisasszonyt.

– Én azt mondom – felelt a királykisasszony –, hogy hagyd meg az édesapám életét.

– Jól van – mondta Tamás –, hanem elébb meglátom, hogy mit jelent az a három aranyhajszál, amit egyszer nekem az édesanyád adott.

Elévelt egy arany hajszálat s mondta a királykisasszonynak:

– Csavarintsd az ujjad köré! Ha vér cseppen ki belőle, meg kell halni édesapádnak, ha víz, akkor meghagyom az életét!

Ujja köré csavarintja a királykisasszony az aranyhajszálat s hát, édes Istenem! Víz cseppent ki belőle.

– Csavarintsd az ujjad köré a másodikat, hadd lássam, mi cseppen ki abból?

Ujja köré csavarintja s víz cseppent ki abból is.

– Most a harmadikat!

Ujja köré csavarintja s víz cseppent ki abból is.

– Látom – mondja Tamás, hogy az Isten megbocsátotta apádnak, amit ellened vétett, legyen meg szent akaratja!

Hazamentek nagy szívbeli örömmel, ottan mindjárt papot hívtak, összeeskették a fiatalokat s csaptak lakodalmat, hét országra szólót. Azután a király Tamásnak adta át az országot, egész királyságát, aminek a népek nagyon örültek, mert ő aztán jó király volt. Még ma is él, ha meg nem halt.